

R O M Â N I A
TRIBUNALUL
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr.

ÎNCHEIERE
Ședința publică de la 18 Octombrie 2024
Completul compus din:
PREȘEDINTE
Grefier

Pe rol judecarea cauzei Contencios administrativ și fiscal privind pe reclamanta și pârâtul, având ca obiect obligația de a face, drepturi bănești.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns avocat pentru reclamantă, lipsă fiind pârâtul.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul oral cauzei de către grefierul de ședință, după care, instanța constată că, deși părților li s-a pus în vedere la termenul de judecată anterior să-și exprime un punct de vedere cu privire la oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ceea ce privește chestiunea de drept ce constituie obiectul cauzei, în condițiile art.2 din O.U.G. nr. 62/2024, acestea nu s-au conformat dispozițiilor instanței.

Totodată, având în vedere că în prezenta cauză se solicită acordarea unor drepturi accesorii a unor drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, instanța apreciază că sunt îndeplinite dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 și pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare a următoarei chestiuni de drept: "Actualizarea cu indicele de inflație și dobânda remuneratorie pentru diferența dintre drepturile salariale achitate și cele stabilite prin Ordinul nr. 569/21.04.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ordinul nr. 1916/16.11.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la data scadenței fiecărui drept în parte și până la achitarea efectivă, raportat la art.1531, art.1535 Cod Civil, art.166 din Legea nr.53/2003 privind Codul Muncii .republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art.1-3 din O.G. nr.13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar."

Fiind interpelat, avocat arată că este de acord.

Tribunalul reține cauza în pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și suspendării judecării cauzei, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept mai susmenționate.

TRIBUNALUL

Asupra cererii de sesizare a Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, reține următoarele:

Prin cererea înregistrată sub nr. pe rolul Tribunalului, reclamanta a chemat în judecată pe pârâtul, prin care a solicitat obligarea pârâtului să procedeze la actualizarea cu indicele de inflație și dobânda remuneratorie pentru diferența dintre drepturile salariale achitate și drepturile salariale stabilite prin Ordinul nr. 569/21.04.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ordinul nr. 1916/16.11.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la data scadenței fiecărui drept în parte și până la achitarea efectivă, precum și la plata acestor sume. Actualizarea se va face pentru drepturile salariale neachitate începând cu data de 05.04.2021.

În motivare a arătat că, așa cum rezultă Ordinul nr. 569/21.04.203 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ” Începând cu data de 12 aprilie 2020, managerii economici din cadrul parchetelor de pe lângă curțile de apel, salarizați în conformitate cu Anexa VIII- Familia ocupațională de funcții bugetare ”Administrație” din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de un salariu brut lunar stabilit prin includerea suplimentului postului în procent de 25% din salariul de bază brut lunar și a suplimentului corespunzător treptei de salarizare de 25% din salariul de bază brut lunar, conform anexelor 1-5 la prezentul ordin. ...Drepturile salariale stabilite potrivit art. 1 din ordin vor fi acordate cu respectarea termenului de prescripție de 3 ani.”

Reclamanta a susținut că ocupă funcția de manager, clasa II, la, beneficiind potrivit anexei 10 la Ordinul nr. 569/21.04.2023, pentru perioada 12.04.2020 până în prezent de o indemnizație de încadrare de 15096 lei, un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă în cuantum de 2264 lei, suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază brut lunar în cuantum de 2983 lei și suplimentul treptei de salarizare, în procent de 25% din salariul de bază brut lunar în cuantum de 2983 lei.

Totodată, potrivit anexei nr.10 la Ordinul nr.1916/16.11.2023 beneficiază pentru perioada 16.11.2020 – 29.10.2023 de un salariu de bază de 15096 lei, un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă în cuantum de 1555 lei, suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază brut lunar în cuantum de 2264 lei, suplimentul treptei de salarizare, în procent de 25% din salariul de bază brut lunar în cuantum de 3774 lei și suplimentul treptei de salarizare, în procent de 25% din salariul de bază brut lunar în cuantum de 3774 lei și începând cu data de 30.10.2023 până în prezent de un salariu de bază de 1500 lei, suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază brut lunar în cuantum de 3774 lei și suplimentul treptei de salarizare, în procent de 25% din salariul de bază brut lunar în cuantum de 3774 lei.

Cu toate că prin cele două ordine i-au fost acordate drepturi salariale mai mari decât cele încasate efectiv începând cu data de 12.04.2020 și ulterior 16.11.2020, prin includerea suplimentului postului în procent de 25% din salariul de bază brut lunar și a suplimentului corespunzător treptei de salarizare de 25% din salariul de bază brut lunar, până în prezent nu s-au achitat aceste diferențe de drepturi salariale.

Pentru acordarea acestor drepturi salariale constând în suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază brut lunar și a suplimentul corespunzător treptei de salarizare de 25% din salariul de bază brut lunar, angajatorul a avut în vedere Decizia nr. 305/17.11.2022 a Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii prin care funcționarii publici din cadrul aparatului propriu la Consiliul Superior al Magistraturii beneficiază de un salariu brut lunar stabilit prin includerea suplimentului postului în procent de 25% din salariul de bază brut lunar și a suplimentului corespunzător treptei de salarizare de 25% din salariul de bază brut lunar, începând cu data de 17 noiembrie 2019, Ordinul 80/01.03.2023 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care funcționarii publici din cadrul acestei instituții beneficiază de un salariu brut lunar stabilit prin includerea suplimentului postului în procent de 25% și a suplimentului corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază prevăzut în anexa VIII, cap. I, lit. A.I. c) și d) din Legea nr. 153/2017, începând cu data de 20 decembrie 2019, ținând cont de dispozițiile Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 1029/21.12.2016, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ din O.G. nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fondurile publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, decizie în care s-a reținut că nivelul maxim al salariului de bază/indemnizație de încadrare trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești irevocabile/definitive, cu aplicarea dispozițiilor art. 90² alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice.

Curtea Constituțională , prin Decizia nr. 794/2016 , a statuat în sensul că pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie aceleași pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010. Prin urmare, conform acestei decizii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești.

Deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii conform art. 147 alin. (4) din Constituția României potrivit căruia: "Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor."

De asemenea, potrivit Deciziei nr. 2/2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în Dosarul nr. 21/2013, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 411 din data de 03.06.2014, a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că: "În aplicarea dispozițiilor art. 1082 și 1088 din Codul civil din 1864, respectiv art. 1.531 alin. (1), alin. (2) teza I art. 1.535 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, pot fi acordate daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru plata eșalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar în condițiile art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011. Obligatorie potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă".

Mai mult, prin Decizia nr. 21/2015 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosar nr. 199/1/2015, „Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept” a statuat următoarele: "În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 1079 alin. 2 pct. 3 din Codul civil de la 1864 și art. 1.523 alin. (2) lit. d) din Codul civil raportat la art. 166 alin. (1) și (4) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare [art. 161 alin. (1) și (4) din Codul muncii în forma anterioară republicării] și art. 1088 din Codul civil de la 1864, art. 2 din O.G. nr. 9/2000, aprobată prin Legea nr. 356/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 din O.G. nr. 13/2011, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1.535 din Codul civil, dobânzile penalizatoare datorate de stat pentru executarea cu întârziere a obligațiilor de plată pot fi solicitate pentru termenul de 3 ani anterior datei introducerii acțiunii, obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă."

Totodată, prin Decizia nr. 75/2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial nr. 152/2021 s-a statuat că „În interpretarea și aplicarea art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2019 privind eșalonarea plății drepturilor salariale restante pentru unele categorii de personal din sistemul justiției, aprobată prin Legea nr. 224/2019 , raportat la art. 1.531 și 1.535 din Codul civil, art. 166 din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1-3 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu completările ulterioare, alături de dobânda remuneratorie prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2019, se pot acorda dobânzi penalizatoare la drepturile salariale restante ce intră în domeniul de aplicare al aceluiași act normativ pentru perioada anterioară emiterii ordinelor/deciziilor de acordare a drepturilor salariale, respectiv diferența dintre dobânda penalizatoare și cea remuneratorie, pentru perioada ulterioară emiterii acelorași ordine sau decizii."

Astfel, reclamanta a mai susținut că și în cauza de față există o situație similară, putând fi aplicate daunele-interese moratorii sub forma dobânzii remuneratorii aferente prejudiciului cauzat funcționarilor publici prin neachitarea la termenele scadente a salariilor stabilite prin cele două ordine, precum și actualizarea cu rata inflației, calculate până la data plății efective a acestor diferențe de drepturi salariale, ținând cont de termenul de prescripție de 3 ani, de la data înregistrării prezentei cereri la instanța de judecată.

În drept, și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 194 și următoarele, art. 453 din Codul de procedură civilă, Legea nr. 153/2017, Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016, Decizia nr. 75/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Legea nr. 554/2004, OG nr. 13/2011, Codul Muncii ș.a.

La data de 14.06.2024, prin serviciul registratură, pârâtul a depus note scrise prin care a solicitat admiterea excepțiilor invocate și, pe fond, respingerea acțiunii promovate de reclamanta

În baza art. 247 alin. 1 C.proc.civ., pârâtul a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, excepție de fond, absolută și peremptorie.

În perioada supusă analizei, reclamanta nu a funcționat în cadrul

Potrivit art. 75 alin. 4 din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este ordonator principal de credite". În atare situație, în speță sunt aplicabile, mutatis mutandis, considerentele Deciziei nr.13/13.06.2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în M. Of. nr. 763 din 29.09.2016.

Instanța supremă a reținut că „O caracteristică a raportului juridic de muncă aceea că poate exista numai între două persoane, spre deosebire de raportul obligațional civil, în cadrul căruia poate fi, uneori, o pluralitate de subiecte active sau pasive. 47. În problema de drept supusă analizei se poate concluziona că legitimarea procesuală pasivă revine doar autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu, întrucât acestea îi aparține prerogativa stabilirii și acordării drepturilor salariale. 48. Potrivit art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, "Ministrul administrației și internelor are calitatea de ordonator principal de credite". 49. În măsura în care pretențiile deduse judecării vizează exclusiv acordarea unor drepturi salariale sau de natură salarială, firi a pune în discuție atribuțiile legal reglementate ale ordonatorului principal de credite, Ministerul Afacerilor Interne nu poate avea calitate procesuală pasivă în acest gen de cauze. 50. Interesul atragerii în proces și a ordonatorului principal de credite, pe motiv că acest demers ar reprezenta o garanție a executării obligației de plată ce revine instituției/autorității publice cu care este stabilit raportul de serviciu, nu este de natură să conducă la o altă concluzie, întrucât acest interes nu este unul legitim, atâta vreme cât atribuțiile prevăzute de lege în materia repartizării creditelor bugetare, alocării și stabilirii destinației acestora nu cuprind o obligație de garanție sau de despăgubire a ordonatorului principal de credite, care să constituie fundamentul pretențiilor deduse judecării. 52. un argument suplimentar din perspectiva analizată este reprezentat de dispozițiile art. 222 din Codul civil, sub denumirea marginală "Independența patrimonială", care consacră principiul potrivit căruia persoana juridică având în subordine o altă persoană juridică nu răspunde pentru neexecutarea obligațiilor acesteia din urmă și nici persoana juridică subordonată nu răspunde pentru persoana juridică față de care este subordonată, dacă prin lege nu se dispune altfel. ... , independent de existența din punct de vedere juridic a unei relații de subordonare între două persoane juridice, legea oprește confuziunea patrimonială între acestea și, în consecință, interzice răspunderea reciprocă a celor două persoane juridice pentru obligațiile proprii".

Așadar, calitatea de ordonator principal de credite a conducătorului unei autorități publice nu conferă de plano acesteia și calitatea de pârâtă.

Întrucât reclamanta a solicitat acordarea drepturilor începând cu anul 2020, iar acțiunea a fost înregistrată la instanță la 05.04.2024, în temeiul art. 247 alin. 1 C.p.c., art. 171 și art. 268 alin.1 lit. c din Codul muncii, art. 2500 , art. 2501 alin. 1, art. 2503 alin. 2, art. 2512 alin.1, art. 2513 și art. 2517 C.civ., a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru pretențiile anterioare datei

de 05.04.2021 (excepție care, potrivit art. 2513 C.civ. coroborat cu dispozițiile Deciziei R.I.L. nr. 1/17.02.2014, poate fi invocată inclusiv la primul termen de judecată).

Referitor la instituția prescripției, în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene s-a statuat că, în interesul ordinii publice, sistemul juridic trebuie construit astfel încât să se evite repunerea în discuție a situațiilor de fapt de lungă durată (cauza C-447/13 P Riccardo Nencini împotriva Parlamentului European).

Din actele aflate la dosar nu rezultă că reclamanta a contestat Ordinele nr. 569/ 21.04.2023 și nr. 1916/16.11.2023 ale Procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Orice act administrativ, nefiind anulat de o instanță judecătorească, își produce pe deplin efectele juridice, potrivit intenției autorității emitente, astfel cum aceasta a fost exprimată. În cuprinsul ordinelor invocate, se prevede că plata diferențelor salariale rezultate din aplicarea acestora urmează să se facă după asigurarea fondurilor necesare în bugetul Ministerului Public. Deci, modalitatea de plată a fost prevăzută în aceste acte administrative, asumată ca obligație de către Ministerul Public și adusă la cunoștința destinatarilor respectivelor acte. În ceea ce privește cuantumul sumelor, se precizează că este vorba despre „diferențele rezultate din aplicarea prezentului ordin”, din actele administrative în discuție rezultând perioadele și drepturile corespunzătoare. O autoritate publică dispune de puterea discreționară (puterea de apreciere) atunci când are dreptul de a alege între mai multe decizii, care trebuie să fie conforme cu legalitatea. Puterea discreționară este un mijloc de bună administrare, noțiune ce vizează implementarea, exercitarea cu succes a puterii discreționare. Oportunitatea actului administrativ se manifestă prin posibilitatea emitentului de a alege în mod subiectiv și conjunctural momentul și amploarea intervenției, soluția sa corespunzând interesului concret pe care își propune să-l asigure. Apreciind oportunitatea față de circumstanțele speței, la emiterea Ordinelor nr. 569/21.04.2023 și nr. 1916/16.11.2023, Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a respectat limitele legale și constituționale.

Exercitarea marjei de apreciere s-a făcut în concordanță cu principiul bunei administrări, astfel că Ordinele nr. 569/21.04.2023 și nr. 1916/16.11.2023 au fost emise în acord cu realitatea faptică, iar condițiile de acordare a drepturilor sunt legale, nediscriminatorii și proporționale, adecvate scopului reglementării.

Noul Cod civil permite repararea prejudiciului moratoriu concret și variabil probat de fiecare dată de partea care îl pretinde în condițiile dreptului comun al răspunderii contractuale, astfel încât condițiile acordării acestui tip de despăgubiri țin de răspunderea civilă contractuală. Pentru a putea vorbi despre răspundere civilă contractuală, trebuie, în primul rând, ca între cel chemat să răspundă și cel care răspunde să existe un contract, aceasta fiind premisa angajării răspunderii civile contractuale. Dacă această legătură nu există și s-ar pune o problemă de răspundere, aceasta este delictuală.

Dobânda moratorie nu poate fi prezumată. Ea este un sistem de reparație atașat răspunderii contractuale, întrucât vizează doar obligațiile bănești contractuale *in obligatione*. Având în vedere că între reclamantă și pârât nu este încheiată nicio convenție care să determine angajarea unei eventuale răspunderi civile contractuale, nu se pune problema analizei întrunirii condițiilor existenței acestui tip de răspundere. Din examinarea reglementărilor legale privind dobânda rezultă că aceasta este circumscrisă preexistenței unei convenții.

În acest sens, art. 1 din O.G nr. 13/2011 se aplică, pe de o parte, întârzierii în executarea oricărei creanțe bănești (dobânda penalizatoare), iar pe de altă parte, se aplică ori de câte ori o creanță bănească este producătoare de dobândă, oricare ar fi caracteristicile creanței sau motivul pentru care aceasta generează dobândă (dobânda remuneratorie).

Totodată, conform art. 197 pct. 11 din Legea nr. 71/2011, începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (1 octombrie 2011), a fost introdus articolul 10¹, care prevede: „Dispozițiile art. 1.535 și 1.538 - 1.543 din Codul civil sunt aplicabile dobânzii penalizatoare”.

Astfel, termenul de dobândă este definit în două moduri, ca dobândă remuneratorie sau ca dobândă penalizatoare, însă ambele au ca factor comun preexistența unei convenții încheiate între părți.

Potrivit art. 1535 alin.1 C.civ., „(1) În cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadentă, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadentă până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În acest caz, debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic”.

Chiar dacă textul de lege citat arată că cel prejudiciat poate pretinde daune moratorii fără să dovedească un prejudiciu, și în acest caz condiția sine qua non o constituie existența unui contract. Întrucât în prezenta cauză nu există nicio convenție între părți cu privire la acordarea unor dobânzi, dispozițiile referitoare la dobânda legală nu sunt aplicabile.

....., în calitate de ordonator principal de credite, nu poate fi obligat la alocarea fondurilor necesare plății diferențelor de drepturi salariale.

Potrivit art. 4 alin. 2 , 3 și art. 71 din Legea nr. 500/2002, „....(2) Sumele aprobate, în partea de cheltuieli, sub forma creditelor de angajament și creditelor bugetare, în cadrul cărora se angajează, se ordonancează și se efectuează plăți, reprezintă limite maxime care nu pot fi depășite. (3) Angajarea cheltuielilor din bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2) se face numai în limita creditelor de angajament și în scopurile pentru care au fost aprobate; (art. 71) nerespectarea, prevederilor art. 4 alin. (2) și (3) constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă”.

Conform art. 14, art. 22 alin. 1, art. 29 alin. 3 și art. 47 alin. 6 din același act normativ, cheltuielile bugetare au destinație precisă și limitată și sunt determinate de autorizările conținute în legi specifice și în legile bugetare anuale. (2) Nici o cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele prevăzute la art. alin. (2) și nici angajată și efectuată din acte bugete, dacă nu există bază legală pentru respectiva cheltuială. (3) Nici o cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată, ordonată și plătită dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare; (art. 22)(1) Ordonatorii de credite au obligația de a angaja cheltuieli în limita creditelor de angajament și de a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale; (art.29)...(3) Cheltuielile prevăzute în capitole și articole au destinație precisă și limitată; (art. 47)... (6) Creditele bugetare aprobate pentru un ordonator principal de credite nu pot fi virate și utilizate pentru finanțarea altui ordonator principal de credite. De asemenea, creditele bugetare aprobate la un capitol nu pot fi utilizate pentru finanțarea altui capitol”.

Potrivit art. 1 din O.G. nr. 22/2002, „(1) Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice se achită din sumele aprobate cu această destinație prin bugetele acestora sau, după caz, de la titlurile de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă. (2) Creanțele stabilite prin titluri executorii ,sarcina instituțiilor și autorităților publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale, pentru care au fost înființate”.

Din economia dispozițiilor legale citate, pârâtul a arătat că rezultă, în esență, următoarele:

- redistribuirea creditelor bugetare de către ordonatorul principal de credite se poate face doar dacă este prevăzută de lege;
- ordonatorul principal de credite poate utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate.

În acest context, ordonatorul principal de credite nu poate fi obligat să aloce fonduri în vederea plății unor drepturi ale salariaților altor unități cu personalitate juridică aflate în subordinea sa. Din examinarea prevederilor legii bugetului de stat pe anul 2024 reiese că Ministerului Public nu i-au fost alocate fonduri la capitolul bugetar în care se încadrează sumele solicitate de reclamantă.

Față de cele ce preced, a solicitat admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a și respingerea acțiunii formulate în contradictoriu cu acesta ca fiind introdusă împotriva persoane lipsite de calitate procesuală pasivă; admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune pentru pretențiile anterioare datei de 05.04.2021 și respingerea acțiunii pentru această perioadă, ca prescrisă; respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Prin încheierea de ședință din data de 14.06.2024, instanța, față de cererea de modificare a acțiunii formulată de reclamantă, a dispus introducerea în cauză, în calitate de pârât, a

La data de 03.07.2024, prin serviciul registratură, pârâtul a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, fiind reluate susținerile din întâmpinarea formulată de (f. 52,53)

Prin încheierea de ședință din data de 27.09.2024, instanța a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului, invocată de acest pârât, prin notele scrise, drept pentru care a dispus scoaterea acestui pârât din prezenta cauză.

Totodată, a fost respinsă excepția prescripției dreptului material la acțiune motivat de faptul că prin admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a și scoaterea acestuia din prezenta cauză, această excepție nu mai poate fi analizată, precum și raportat la susținerile din cererea de chemare în judecată, în sensul că se solicită achitarea unor drepturi salariale pentru cei 3 ani anterior datei introducerii acțiunii, respectiv pentru perioada 05.04.2021- 05.04.2024.

În ceea ce privește aplicarea prevederilor O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, se constată următoarele:

În ședința din data de 18.10.2024, Tribunalul a pus în discuția părților din oficiu, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. 1 din actul normativ susmenționat, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept " *Actualizarea cu indicele de inflație și dobânda remuneratorie pentru diferența dintre drepturile salariale achitate și cele stabilite prin Ordinul nr. 569/21.04.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ordinul nr. 1916/16.11.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la data scadenței fiecărui drept în parte și până la achitarea efectivă, raportat la art.1531, art.1535 Cod Civil, art.166 din Legea nr.53/2003 privind Codul Muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art.1-3 din O.G. nr.13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar.* "

Cu privire la admisibilitatea sesizării, se reține că, potrivit art. 1 alin. 1-3 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 559 din 14 iunie 2024, "Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal.(2) Prezenta ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).(3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze."

În condițiile dispozițiilor art. 2 alin. 1 din același act normativ, dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei

Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Analizând îndeplinirea cumulativă în cauză a acestor condiții, se constată că obiectul investirii instanței este reprezentat de acțiunea reclamantei în contradictoriu cu pârâțul solicitând obligarea pârâțului să procedeze „la actualizarea cu indicele de inflație și dobânda remuneratorie pentru diferența dintre drepturile salariale achitate și drepturile salariale stabilite prin Ordinul nr. 569/21.04.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ordinul nr. 1916/16.11.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la data scadenței fiecărui drept în parte și până la achitarea efectivă, precum și la plata acestor sume. Actualizarea se va face pentru drepturile salariale neachitate începând cu data de 05.04.2021.”

În drept, și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 194 și următoarele, art. 453 din Codul de procedură civilă, Legea nr. 153/2017, Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016, Decizia nr. 75/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Legea nr. 554/2004, O.G. nr. 13/2011, Codul Muncii ș.a.

Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum rezultă din datele publice afișate pe portalul Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar asupra aspectelor ce fac obiectul sesizării, instanța supremă nu a statuat, astfel cum rezultă din jurisprudența sa.

În speță, reclamanta, în calitate de manager economic al, intră în categoria personalului plătit din fonduri publice, fiind salarizată, potrivit dispozițiilor Legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, de la bugetul de stat.

De asemenea, se impune precizarea că, spre deosebire de art. 519 alin. 1 C.proc.civ., prevederile art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice nu mai stabilesc și condiția noutății, iar caracterul imperativ al normelor în discuție exclude orice eventuale aprecieri ale instanței de trimitere cu privire la dificultatea chestiunii de drept, astfel că nu se impune analiza îndeplinirii condițiilor referitoare la aceste aspecte.

Chiar dacă tangențial, prin Decizia nr. 2/2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, Decizia nr. 21/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Decizia nr. 75/2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța supremă și-a exprimat punctul de vedere cu referire la chestiunile sesizate, se apreciază că dezlegarea acestei chestiuni de drept este importantă deoarece de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei și prin această modalitate se asigură unificarea practicii judiciare în această problemă de drept, deziderat stabilit în preambulul O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

În concluzie, se apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Părțile nu au depus puncte de vedere în ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Analizând cererea de chemare în judecată, se constată că reclamanta a solicitat acordarea unor pretenții accesorii aferente diferenței dintre drepturile salariale achitate și drepturile salariale stabilite prin Ordinul nr. 569/21.04.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ordinul nr. 1916/16.11.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la data scadenței fiecărui drept în parte și până la achitarea efectivă, cu precizarea că instanța de judecată nu a fost investită cu petitul privind anularea acestor acte administrative, nefiind negată legalitatea acestora.

Se reține că, potrivit art. 367 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu referire la funcționarii publici, cum este cazul reclamantei, „Dispozițiile prezentei părți se completează cu

prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz.”

Analizând solicitarea reclamantei de acordare a dobânzii renumeratorie pentru diferențele salariale, prin prisma prevederilor art. 367 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ raportat la Codul muncii se reține că art.161 din legea nr. 53/2003-Codul muncii, republicată, reglementează prioritatea plății salariului, prevăzând că acesta se plătește înaintea oricăror alte obligații bănești ale angajatorului.

De asemenea, art.166 alin.4 din legea nr. 53/2003-Codul muncii, republicat, prevede că „Întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune interese pentru repararea prejudiciului”.

În cauză se constată că drepturile salariale au fost achitate parțial de către pârât, acestea neincluzând suplimentul postului de 25% din salariul de bază brut lunar și suplimentul corespunzător treptei de salarizare de 25% din salariul de bază brut lunar, aceste diferențe bănești fiind generatoare de dobânzi de la momentul la care se datorează.

De asemenea, potrivit art. 1.535 alin. 1 C.civ., „În cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În acest caz, debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic.”

Dispozițiile de mai sus se coroborează cu art. 1521 C.civ. în conformitate cu care punerea în întârziere a debitorului poate opera de drept sau la cererea creditorului, iar în materie de drepturi salariale punerea în întârziere este de drept, diferențele de drepturi salariale fiind purtătoare de dobânzi din momentul în care trebuiau plătite până la data plății efective.

În raport de prevederile O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ și legea nr. 53/2003-Codul muncii, în materia plății drepturilor salariale se apreciază că reclamanta, funcționar public, este îndreptățită la daune interese pentru repararea prejudiciului produs ca urmare a neexecutării integrale a obligației ce incumbă pârâtului, aceea de a-i plăti reclamantei drepturile bănești la nivelul stabilit de lege, drepturi recunoscute prin actele administrative susmenționate.

Se observă că reclamanta a solicitat acordarea dobânzii renumeratorii reglementată de art. 3 alin. 1 din O.G. nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar potrivit căroră “Rata dobânzii legale remuneratorii se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României, care este rata dobânzii de politică monetară stabilită prin hotărâre a Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României.”

Cu referire la actualizarea sumei cu rata inflației, instanța reține că principiul ce stă la baza instituției actualizării creanței este cel al reparării integrale a prejudiciului cauzat de debitor, prin neplata la scadență a obligației.

Scopul actualizării fiind acela de a menține valoarea reală a obligației monetare la data efectuării plății, aceasta se acordă cu titlu compensatoriu (damnum emergens), rezultă, așadar, că actualizarea cu indicele de inflație, pe lângă acordarea dobânzii renumeratorii, până la data plății integrale a drepturilor stabilite prin titlurile executorii reprezentate de Ordinul nr. 569/21.04.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ordinul nr. 1916/16.11.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu conduce la o dublă reparare a prejudiciului, ci asigură o reparare integrală a acestuia, în acord cu dispozițiile art. 1.531 din Codul civil.

Scopul actualizării creanței este, din perspectiva creditorului, acela al reparării integrale a prejudiciului suferit prin neplata la scadență a creanței.

Din perspectiva debitorului, actualizarea are semnificația unei sancțiuni pentru pasivitatea sa în stingerea obligației. Din acestea se deduce dublul caracter al instituției actualizării, respectiv reparatoriu și, totodată, sancționatoriu.

Rezultă, prin urmare, că achitarea sumelor la o anumită data ulterioară , care doar în parte poate fi influențat de factori economici interni (puterea de cumpărare din respectiva perioadă) nu exclude dreptul reclamantei ca sumele să fie actualizate cu indicele de inflație, pentru asigurarea respectării principiului reparării integrale a prejudiciului produs.

Totodată, instanța reține că actualizarea acoperă deprecierea monedei naționale între data nașterii creanței și cea a plății, menținând-se astfel aceeași putere de cumpărare a monedei.

Prin urmare, în temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare a chestiunii de drept "Actualizarea cu indicele de inflație și dobânda renumeratorie pentru diferența dintre drepturile salariale achitate și cele stabilite prin Ordinul nr. 569/21.04.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ordinul nr. 1916/16.11.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la data scadenței fiecărui drept în parte și până la achitarea efectivă, raportat la art. 1531, art.1535 Cod Civil, art.166 din Legea nr.53/2003 privind Codul Muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art.1-3 din O.G. nr.13/2011 privind dobânda legală renumeratorie și penalizatoare pentru obligații bănești , precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar.", precum și suspendarea judecării prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare a următoarei chestiuni de drept:

"Actualizarea cu indicele de inflație și dobânda renumeratorie pentru diferența dintre drepturile salariale achitate și cele stabilite prin Ordinul nr. 569/21.04.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ordinul nr. 1916/16.11.2023 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la data scadenței fiecărui drept în parte și până la achitarea efectivă, raportat la art. 1531, art.1535 Cod Civil, art.166 din Legea nr.53/2003 privind Codul Muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art.1-3 din O.G. nr.13/2011 privind dobânda legală renumeratorie și penalizatoare pentru obligații bănești , precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar."

Suspendă judecarea prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Prezenta încheiere se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție și se va comunica prin poștă electronică către tribunale și către curțile de apel.

Fără cale de atac.

Pronunțată azi, 18.10.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE,

.....

GREFIER,

.....

Red:tehnored.

Fx 5 23 10 2024

Cod operator